

Trosečníci

(1)

V místech, kde na večerní obloze přechází tmavá modř na černou, se mihl takřka neznatelný světelný bod. Postupně se rozzářil, nabíraje přitom na rychlosti. Ksahív, prostý rolník z vesnice Qabas Kon, pozvedl hlavu a spatřil, jak nebe rozčísila ohnivá čára. Postupně sílila, pak se zablesklo a linka zmizela. Končila sice notný kus nad horizontem, on ale tušil, kterým směrem míří – do Velkých planin.

Překvapeně strnul uprostřed kroku a upustil na zem dřevěné vědro, se kterým se právě vracel od studny. Zatímco se voda vylévala z převrženého škopku, Ksahívovi došlo, čeho se stal právě svědkem. Nejednalo se o obvyklý jev, tohle muselo být znamení od bohů, možná od samotného Vróna, pána všech božstev. Nedbaje na svůj předchozí úkol, rozeběhl se do vesnice, jak nejrychleji dovedl.

Za chvíli už, stále ještě udýchaný, popisoval celou událost vesnickému Patriarchátu. Když vše vypověděl, rada starších krátce rokovala, pak nechala svolat mimořádné slyšení. Když se lid vesnice Qabas Kon shromáždil, předseda Patriarchátu přednesl rozhodnutí. Rada vybrala družinu deseti odvážlivců – bojovníků, učenců a vykladačů starobylých svitků –, v jejímž čele měl stát Ksahív. Všichni z osady byli přesvědčeni, že právě on byl vybrán, protože viděl znamení. Naplnili své vaky zásobami a rozloučili se se svými ženami a dětmi. Prelát jim udělil požehnání a skupina vyrazila směrem do Velkých planin.

Stateční vyslanci putovali několik dní vyprahlou kamenitou pouští, lovili drobnou zvěř a nocovali pod plátěnou plachtou. Ksahív to na sobě nedal znát, ale hluboko ve své mysli se začal obávat, že nic nenajdou. Navíc ani nevěděli, co by měli hledat. Měl strach, že když se vrátí do vesnice s nepořízenou, všichni se mu vysmějí a ještě ho obviní ze lži.

Najlak, krácející v čele skupiny, náhle zastavil, dech se mu zatajil. V dálce totiž spatřil cosi lesklého. Přidal do kroku, ostatní ho následovali. Čím blíž se nacházeli, tím bylo zřejmější, že se jedná o něco opravdu neobvyklého. Nikdy v životě nic podobného neviděli. Ta věc stála na šesti nohou a od jejího lesklého těla se odrážely odpolední paprsky. Ksahívovi nápadně připomínala brouka, avšak s jedním s výrazným rozdílem – nikdy neviděl většího než dlaň a tenhle byl vysoký téměř jako on sám.

Všichni naráz poděšeně uskočili, když se ta věc otočila a upřela na ně své dvě černé oči. Vlastně v tu chvíli už byli přesvědčeni, že to je živá bytost. Najlak byl odhodlán tasit meč a bránit ostatní. Tvor však zůstal stát, a tak sevření jílce povolil.

I když se navenek zdálo, že je to jen pozoruje, uvnitř se rozeběhl tichý mechanismus. Zatímco se muži z vesnice vzpamatovávali z úleku, kovový brouk vyslal svazek rádiových vln na oběžnou dráhu. Družice data ze sondy tři přijala a zpracovala, vygenerovala interkvantový tunel a odeslala informace středisku.

* * *

„Generátor úspěšně deaktivován, kvantová trhlina zacelena. Zahajují určování polohy,“ hlásil do lodního interkomu čínský kosmonaut Wang Shing, zatímco pohledem kontroloval obrazovky před sebou.

Mezihvězdné plavidlo *Messenger 1*, výkvět pozemského konstruktérství a vynalézavosti, se vynořilo z černého závoje do normálního prostoru. Loď, sestavená z oválných článků, z nichž první a poslední byly větší než zbývající, při pohledu

z vnějšku vzdáleně připomínala činku. K přední sekci přiléhal raketoplán, na zadovém článku se nacházel menší záchranný modul.

Wang se nohama odrazil od stěny a proplul napříč buňkou k senzorickému panelu. Levou rukou se chytil madla, pravou natáhl před sebe. Lusknutím prstů aktivoval rukavici s akcelerometry na konečcích prstů. Holografické projektory zabudované v panelu se aktivovaly a nad deskou se objevilo uživatelské rozhraní. Číňan se dotkl jedné z ikon a obraz se změnil.

Nyní ukazoval kromě několika popisků a grafů velkou trojrozměrnou mřížku, v níž bylo vyznačeno několik bodů představujících pulsary, vesmírné majáky, které se podařilo lokalizovat díky impulzům elektromagnetického záření. Integrovaný palubní počítač provedl výpočet polohy, za několik vteřin se v souřadnicové mřížce objevil další bod vyznačující relativní polohu *Messengeru*. Shing se usmál.

„Naše poloha odpovídá zadaným koordinátám s odchylkou třicet osm krát deset na mínus patnáctou,“ oznámil zbytku posádky, když zjistil, že loď vystoupila z interkvantového tunelu jen o několik desítek metrů dál. „Jsme na místě, vážení,“ dodal vesele.

Když velitel mise, Američan Carl Dunne, uslyšel hlášení, chytil se trubky na nejbližší stěně, napnul svaly a vymrštil se k průlezu do vedlejší buňky, kde se nacházel prosklený výklenek. U okna se už vznášel Martin Hlaváč. Carl zdatně přeručkoval až k průzoru a vyhlédl ven.

„Tak, tohle je ona,“ pronesl významně český astrofyzik.

Oba muži se dívali na tyrkysově modrý kotouč planety Kepler-22b, exoplanety obíhající hvězdu Kepler-22 v souhvězdí Labutě. Objevena byla již před osmdesáti šesti lety, v roce 2011, ale teprve před čtyřmi roky sem ISA (International Space Agentur) vyslala pětici sond. Zveřejněné záběry tehdy zabloumaly světem – jedna ze sond natočila humanoidní a podle všeho inteligentní mimozemšťany. Odborníci tušili, že by se na planetě mohl rozvinout život, protože se nachází v obyvatelné zóně a podmínky jsou příznivé, nikoho by však ani ve snu nenapadlo, že by sondy našli něco víc než fototrofní bakterie.

Messenger 1 byl prvním vesmírným plavidlem s lidskou posádkou, na které byl nainstalován interkvantový pohon umožňující cestování prostorem rychleji než světlo... podstatně rychleji. Loď překonala vzdálenost pět set osmdesát sedm světelných let za pět měsíců.

Nákladný a zdlouhavý vývoj se vyplatil. Roku 2093 proběhl úspěšný experiment a od té doby ISA vysílala výzkumné sondy i do těch nejbližších koutů galaxie. Po objevu inteligentního života se mise k planetě Kepler stala primárním cílem.

V reproduktorech lodního interkomu opět luplo, když se na něj připojil Wang. „Zažehávám reaktivní pohon, upravuji kurz, navedu loď na stabilní orbitu.“

Netrvalo dlouho a Messenger dosáhl optimální oběžné dráhy, pět set kilometrů nad povrchem planety Kepler, kde zakotvil.

* * *

Carl svolal v jedné z obytných místností poradou. Nadával si, že ostatní zdržuje, zvláště v okamžik, na který všichni netrpělivě čekali několik měsíců, ale zkrátka to nešlo jinak. Otevřel dvířka, vklouzl do malé komůrky, rozepl suchý zip a sňal ze stěny dlouhou hadici. Měl celkem rád nulovou gravitaci, nebo ji alespoň bral jako nedílnou součást své práce, v podobných okamžicích si však přál stát nohama pevně na zemi. Vykonávat potřebu ve stavu beztlíže bylo zkrátka obtížné a nepříjemné.

Tentokrát ne, řekl si, když mu padl pohled na uzavřenou báň se dvěma otvory, ve které si astronauti myli ruce. I tento úkon totiž nepatřil k nejjednodušším.

Carl tedy vyklouzl z vesmírné toalety a vydal se na místo schůzky. Když proplouval servisním modulem, ozvalo se táhlé zaskřípání. Ohlédl se, nebyl si jistý, odkud zvuk přicházel. Pak se ozval znovu, tentokrát silněji. Carl sebou prudce trhl, což ho uvedlo do rotace, která nešla jen tak zastavit.

Naštěstí se za okamžik zachytil u stěny. Přejel celou servisní buňku pohledem, snažil se najít zdroj skřípání. Žádnou viditelnou závadu však neviděl. Jednou rukou se stále pevně držel, druhou mávl před vysílačkou, umístěnou na hrudi, čímž ji aktivoval.

„Lidi, slyšeli jste to? Nemám ponětí, odkud ten zvuk vychází,“ řekl Dunne.

Odpověděl mu Steven Zawadzki, palubní inženýr, který znal *Messenger* jako své boty. „Jo, u nás je to taky slyšet. Počkej, připojím se na externí kamery.“

Ve slitině, ze které byl plášť postaven, se tvořily mikrotrhliny, které se rozlézaly na všechny strany. Namáhaný trup o sobě dával stále více vědět.

„To není možné, já to nechápu! Ani jedna kamera nefunguje,“ zvýšil hlas rozčilený Steven.

Na kanál se připojila Sabine Crockerová. „Kluci, nechci panikařit, ale přijde mi, že ten zvuk sílí.“

Vlastně už panikařila, stejně jako mnozí další. Výcvik je připravil na stovky různých krizových situací, při kterých museli zachovat chladnou hlavu a jednat pokud možno co nejrychleji a nejefektivněji. Jenže ve výcvikovém středisku nešlo o život, tohle bylo naostro.

„Vydržte, jdu k vám.“ Carl se vydal do obytné sekce.

Když prolézal do vedlejšího modulu, celým trupem projelo ostré zaskřípání, bezprostředně nato se ozvala mohutná rána. Kapitánovi ještě pískalo v uších, když Hlaváč promluvil do interkomu.

„Ne, to ne! V plášti se vytvořily trhliny a rozšiřují se. To není vůbec dobré.“ Rozeznělo se poplašné zařízení. „Pokles tlaku v sekcích pět a sedm. Trup povolil. Musíme odsud vypadnout! Okamžitě!“ přešel jeho hlas plynule na křik.

„Evakuace! Všichni do raketoplánu!“ přikázal Carl.

Sám se vydal zbytku posádky naproti. Zručně přeručkoval skrze modul, prudce se odrazil a vplul do laboratoře. Na druhé straně této buňky už byla zdravotnice Emily Sanfordová a Nikolaj Chlebnikov, expert na přežití.

„Ostatní jsou kousek za námi,“ oznámil Rus.

„Dobře, nesmíme otálet,“ řekl kapitán.

Do laboratoře dorazil už i Hlaváč a lingvista Leif Henriksson, když trupem projela další tupá rána. Carl akorát stihl otočit hlavu, aby viděl, jak se po stěně rychle rozpíná mohutná prasklina, od níž po stranách vybíhalo několik menších, a vytvořily tak společně hrůznou pavučinu.

Mezitím do laboratoře vplul australský astronaut Jack Maloney. Když spatřil, co se děje, zastavil se uprostřed pohybu, ještě napůl v průlezu.

„Pozor!“ zařval Carl, ale jeho varování zaniklo v ohlušujícím třesku.

V trupu se vytvořila úzká, ale zato dlouhá trhlina. V laboratorním modulu nastala prudká dekomprese, jak se vzduch začal tlačit skulinou ven. Všichni se naštěstí stihli včas zachytit, což nebylo vůbec snadné, proudící vzduch totiž dosahoval rychlosti orkánu.

Jestli s tím něco rychle neuděláme, za chvíli to vycucne všechen vzduch, pomyslel si Carl.

Australan zůstával stále u průlezu do vedlejší sekce, ostatní museli být těsně za ním. Veliteli už ale bylo v tu chvíli jasné, že zbytek posádky nemá šanci projít přes poškozený modul do přední části, trhlina se totiž zvětšovala, byť už ne tak rychle.

Maloney se ohlédl za sebe a spatřil, že unikající atmosféra strhává jeho kolegy a ti se nekontrolovatelně řítí do laboratoře. Rozhodl se tedy jednat. Přehoupl se dovnitř a našel si nový úchyt. Pokusil se natáhnout k tlačítku od ovládání dvířek, ale nedosáhl na něj. Sevřel tedy pevně kliku a zatlačil ve snaze uzavřít průlez manuálně. Tlak vzduchu narážejícího na kruhový poklop působil velkou protisilou.

Tomu se říká pech, okomentoval v duchu ironií, že se dvířka vyklápí do laboratoře a ne do modulu na druhé straně, což by pro něj bylo v danou chvíli mnohem jednodušší.

Nebylo snadné tlačit a zároveň se druhou rukou pevně držet, aby ho neodnesl vítr. Zabral, seč mu síly stačily. Poklop se sunul centimetr po centimetru na své místo. Když byla dvířka dostatečně blízko, chytil je z druhé strany John Collins, který se mezitím dostal až do průlezu. Zapřel se nohama o veřeje a táhl.

Dvířka konečně dosedla na své místo, Collins pootočil klikou, a aktivoval tak elektronický zámek, který obě sekce hermeticky oddělil. Vichr téměř okamžitě ustal, John si mohl na chvíli oddechnout.

Na druhé straně však byla situace o poznání horší. Jack si na rozdíl od svého kolegy nemohl dopřát odpočinek, neboť zde stále unikal vzduch trhlinou v trupu. Uzavírání poklopu ho vyčerpalo natolik, že mu už ochabovaly všechny svaly. Otočil hlavu, aby se podíval na druhou stranu laboratoře. Nikolaj, Martin, Leif i Emily už lezli do vedlejšího modulu, Carl stále zůstával uvnitř, čekaje na Australana. Tomu se zaleskly oči, když si uvědomil svůj osud. Nesnesitelná bolest rukou mu oznamovala, že se už dlouho neudrží.

Jack se vzchopil, podíval se veliteli do očí a zakřičel: „Běžte! Padejte odsud, než se celá loď rozpadne. Já svůj úkol splnil.“

Dunne neslyšel nic než hučení unikajícího vzduchu, Jackův pohled však vypovídal za vše.

„Ne! Nenecháme tě tady!“ Carl si nedokázal připustit, že by tu měl Maloneyho nechat.

Chystal se využít větrného proudu a nějak se ke svému kolegovi dostat, Nikolaj ho však pevně chytil za rameno a odtáhl k průlezu. Jackovy svaly vypověděly službu, sevření povolilo. Pak jeho ruce sklouzly.

Australan proletěl modulem a prudce narazil do stěny v místě, kde se nacházela trhlina. Ta nebyla natolik široká, aby vyklouzl ven. O štěstí ale Jack tentokrát hovořit nemohl – zapříčil se v ostrých zubech roztržené slitiny a zůstal napospas rychle proudícímu vzduchu, který tu měl obrovskou sílu. Jack si přál, aby omdlel a nemusel snášet tu hroznou bolest, kromě tržných ran mu náraz zpřelámal snad všechna žebra a navíc nemohl takřka vůbec dýchat.

Carl odvrátil pohled, nedokázal bezmocně přihlížet tomu, jak jeden z členů jeho posádky umírá. Když Nikolaj uzavřel poklop, kapitánovi bodlo u srdce. Všichni přítomní zkoprněli a zůstali se vznášet bez jediného slova, prázdným pohledem zírali na dveře, které je dělily od místa tragédie.

Bolestivé sevření povolilo hned, jakmile všechnen zbývající vzduch vylétl ven, do vesmírné prázdnoty. Jackovi se začala v důsledku takřka nulového tlaku vařit krev. Pokusil se vykřiknout, zvukové vlny však ve vakuu okamžitě zanikly. Marně zalapal po dechu. Kolem se rozhostilo absolutní ticho, což mu dodalo klid a jakousi vnitřní vyrovnanost. Poslední, co viděl, byly kulaté kapičky vlastní krve, které se srážely přímo před jeho očima. Potom se mu zatmělo před očima a ztratil vědomí.

Dunne se nemohl přinutit přestat myslet na to, so se právě odehrálo. Přesto ho pud sebezáchovy poháněl dál, snažil se soustředit na pohyb v nulové gravitaci a na záchranu zbytku posádky. Ještě nikdy se nepřemístil do přední sekce lodi takhle rychle, nyní mu však připadalo, jako by to trvalo věčnost. Konečně se spolu s ostatními dostal do raketoplánu.

Počkal, dokud nebyli všichni na palubě, a uzavřel průlez do lodi. Proplul do pilotní kabiny, kde se shromáždili. Chvíli na sebe beze slova zírali – vstřebávali poslední události a rozmýšleli další postup.

Ticho po několika dlouhých vteřinách prolomil Martin. „Kde jsou ostatní?“ zeptal se na otázku, kterou si pokládali všichni z přítomných.

Leif se kousl do spodního rtu, snažil se urovnat si fakta. „Po Jackovi,“ při vyslovení jeho jména mu nepatrně sklouzl hlas, „už nikdo další neprošel. Zbytek musí být stále na lodi.“ Lingvista intenzivně přemýšlel. „Jestli... jestli zvolili stejnou taktiku jako my, mohli se dostat do záchranného modulu na zádi.“

Zapnul vysílačku. „Tady Henriksson, slyší mě někdo?“ pronesl. Odpovědí mu byl pouze šum. Zkusil to tedy znovu: „Lidi, slyšíte mě? Jsme v raketoplánu – já, Carl, Emily, Nikolaj a Martin. Jack to nezvládl.“ Opět žádná odezva. „No tak! Jste tam někdo? Odpovězte, prosím!“ volal Leif naléhavě.

Už se chystal na další pokus, když se ozval Johnův hlas. „Jo, slyším tě. Díky bohu! Co se to tam, sakra, stalo?“

„V trupu je díra, v laborce to vysálo všechn vzduch. Cestou sem jsme narazili na pár dalších prasklin. Jste všichni v pořádku?“

„Jo, jsme v záchranném modulu. Plášť se hroutí po celé lodi, my jsme taky minuli několik prasklin,“ informoval druhou část posádky John.

Lingvista si uvědomil, že by o dalším postupu měl rozhodnout velitel mise. Vyndal vysílačku z pouzdra a podal ji Carlovi. Ten ji rozpačitě přijal.

Dunne se zhluboka nadechl a promnul si kořen nosu. „Tak jo, situace je následující: ztratili jsme jednoho člena posádky, loď se rozpadá a my jsme navzájem odříznutí, to jsou ty špatné zprávy. Podařilo se nám ale dostat se do raketoplánu a vám do modulu, to je dobrá zpráva,“ shrnul aktuální stav.

Vtom ho ze soustředění vytrhl vystrašený pohled českého vědce, který mezitím vytáhl malý tablet a nyní hleděl vyděšeně na jeho obrazovku.

„Plášť raketoplánu se zahřívá. Zatím to není tak zlé, ale teplota rychle roste,“ řekl výstražným tónem Hlaváč. „Vím, že to nebude znít moc pěkně, ale... je vysoce pravděpodobné, že to, co se děje s lodí, se začíná dít i s raketoplánem a modulem. V současné chvíli musíme tuhle hypotézu přijmout jako fakt,“ konstatoval. „A bude to zatraceně rychlý proces. Navrhuji co nejdříve zahájit sestup. Ať už je příčina toho všeho jakákoliv, musíme doufat, že nás atmosféra planety ochrání.“

Carl si uvědomil, že Martinova teorie je velice pravděpodobná. Alespoň teď neměli žádnou lepší a nesměli otálet. Velitel zavřel na několik vteřin oči, aby nabral odvahu učinit klíčové rozhodnutí.

Pak aktivoval vysílačku a vydal rozkaz: „Musíte okamžitě zahájit přistávací manévry. Odpojte se a navedte modul do sektoru alfa. Opakuji: přistáňte v sektoru alfa!“ První místo, které mu připadlo na mysl, byly souřadnice přistání slavné sondy tři, té, jež objevila místní domorodce.

„Provedeme! Setkáme se v sektoru alfa,“ odpověděl bez dalších otázek Collins a přerušil spojení.

Carl vydechl. „Tak jo. Vypadneme odsud. Kdo se toho ujme?“ kývl směrem k ovládání řízení.

Pohledy ostatních směřovali přímo na něj. Až v tuto chvíli si uvědomil, že to je on, kdo tady má nejvíce zkušeností s pilotováním raketoplánu. John Collins, který měl raketoplán při sestupu do atmosféry původně řídit, se momentálně nacházeli na druhé straně *Messengeru*, v záchranném modulu.

„Ty to zvládneš, už jsi s tím nalétal desítky hodin. Bude to jednoduché, jako... oloupat pomeranč,“ povzbudila kapitána Emily.

Carl měl opravdu hodně nalétáno. S tímhle novým typem však absolvoval jen několik ostrých letů. Dohromady to možná dávalo několik desítek hodin, většinu z toho však řídil autopilot. A vždycky s ním v kokpitu seděl zkušenější pilot, který by býval v případě Carlova selhání zasáhl. Teď na to byl sám. Jiná možnost však nezbývala.

Usedl tedy do pilotního křesla a pevně se připoutal. Po aktivaci palubní desky zadal autorizační kód. Řídicí páka se odemkla, raketoplán byl připraven. Carl spustil program pro odpojení.

„Volám záchranný modul, ohlaste svůj stav.“

„Zahajujeme odpojování. Trochu se nám zahřívá plášť, takže jsme zvolili rychlý sestup,“ oznámil John.

Rychlý sestup byl v daném případě nejvhodnější volbou, byl však zároveň nejrizikovější. Modul při něm sestupoval pod větším úhlem, což vyžadovalo pilotovu zručnost. Stačilo malé zaváhání a shořel by v atmosféře.

„Rozumím, Johne. Také se už odpojujeme. Hned, jak se obnoví spojení, nás kontaktujte.“

„Jasně, ozveme se hned, jak to bude možné,“ potvrdil Collins. „A Carle, nepoškrábej mi lak,“ odlehčil situaci pilot.

Dunne se navzdory situaci upřímně pousmál. „Šťastný let!“ popřál.

Raketoplán se oddělil od *Messengeru* a propadl se do prázdnoty pod sebou. Polohové trysky krátkými zážehy korigovaly směr letu, gravitační síla planety začala naplno působit. Carl se každou chvíli ujišťoval, zda klesají pod správným úhlem.

Zanedlouho posádka pocítila mírné chvění, jak se malá loď vnořila do vrchní vrstvy atmosféry. Kapitán se pokusil navázat spojení se záchranným modulem, ze sluchátek se však ozýval jen šum. Vybral z knihovny skladeb Měsíční sonátu od Beethovena, pustil si ji do sluchátek, zesílil zvuk na maximum, zhluboka se nadechl a odhodlaně sevřel řídicí páku. To už se raketoplán zmítal v silných turbulencích a jeho plášť olizovaly bílé plameny. Carl byl odhodlán přistát s ním za každou cenu.

(2)

Afroameričan ve středních letech právě ukusoval ze svého krutího sendviče, když na obrazovce před ním naskočilo upozornění, vyžadující jeho pozornost. Odložil svou svačinu na stolek vedle sebe a naklonil se k monitoru počítače. Zběžně hlášení přečetl a spokojeně se usmál. Coby operátor mise *Messenger 1*, měl povinnost tuto událost neprodleně nahlásit.

Urovnal si kravatu, ujistil se, zda má na košili připnutou služební kartu, a zapnul malou kameru s mikrofonom. Spojil se se šéfem letového střediska ISA a počkal, dokud se na obrazovce neobjevila jeho tvář.

„Tady Jeff Barker, *Messenger* by teď měl podle plánu vystoupit z interkvantového tunelu,“ ohlásil operátor. „Pokud se výpočty nepletou, měli by už být na místě.“

„Děkuji za informaci, pane Barkere. Ozvěte se, kdybyste měl něco nového,“ řekl velitel letového střediska. Jeho obličej zmizel hned, jak se hovor ukončil.

Jeff pro sebe dodal: *Jestli všechno půjde, jak má, za pět měsíců se ozvou.*

Bylo mu trochu úzko při pomýšlení, že zpoždění při komunikaci je tak velké. Přišlo mu trochu trhlé, že tu sedí jako jejich operátor. Veškeré úkony budou muset dělat podle předem stanovených pokynů, a kdyby se vyskytly potíže, musejí si pomoci sami. Vlastně až bude přijímat jejich první hlášení po přiletu, budou už na zpáteční cestě.

Vzal do ruky zbytek svého sendviče a pokračoval tam, kde předtím skončil.

* * *

Větve ve vrcholcích stromů se prudce rozkývaly, když těsně nad nimi prosvištěl raketoplán. Trysky měl natočené tak, aby brzdily pád a pohyb vpřed zároveň. Těsně nad zemí se zakymácel, pak s mohutným zuchnutím dosedl, podvozek se zabořil do štěrku. Všude kolem se rozprostíral povrch planety Kepler.

Carl uvolnil křečovitě sevření řídicí páky a vyčerpaně oddechoval. Otočil se za sebe, aby se ujistil, zda jsou všichni na palubě v pořádku. Pocítil obrovskou úlevu, když shledal, že se během krkolomného sestupu nikomu nic nestalo. Dokázal to! Dostal všechny ve zdraví na povrch.

Pak aktivoval vysílačku. „Tady Dunne, úspěšně jsme přistáli na dohodnutých souřadnicích. Všichni jsou v pořádku. Ohlaste se!“ odvysílal na všech frekvencích. Nikdo se neozýval, zopakoval tedy svou výzvu. Když se ani napodruhé nedočkal odpovědi, zapnul radiomaják.

Zkusím to za pět minut, řekl si a potlačil klíčící obavy.

Emily všechny zběžně prohlédla, zaměřila se hlavně na reakce zorniček, aby vyloučila otřes mozku. Podle tohoto rychlého vyšetření se zdálo, že nikdo opravdu není zraněný. Nikolaj otevřel dveře a protáhl se ven. Zhluboka se nadechl. Opatrně slezl po trupu raketoplánu a seskočil na zem. U nohou se mu ještě vířil prach, když se hlasitě rozesmál.

Mezi ruskými radostnými pokřiky ostatní zaslechli: „Dokázali jsme to, my žijeme!“

Nikdo z přítomných neváhal, za několik okamžiků už všichni stáli na prašné zemi a rozhlíželi se kolem. Pustina se táhla, kam až oko dohlédlo.

„Och, pevná půda pod nohama,“ zamumlal si pro sebe Leif a poskočil.

Až teď jim došlo, že smrti unikli jen o vlásek. Stále však nic nevěděli o osudu druhé části výpravy. Tíživá nejistota každým okamžikem narůstala. Carl se pokoušel navázat spojení snad každou půlminutu – marně. Takhle tam stáli asi čtvrt hodiny, hledíce na pohoří, táhnoucí se nad horizontem na severu.

„Co se tam, sakra, stalo?“ ukončil mlčení Nikolaj.

Martin, aniž by odtrhl pohled od krajiny, kterou pozoroval, znaveně řekl: „Na to bude těžké najít odpověď. Seběhlo se to tak rychle, všechna data ze senzorů *Messengeru* padla spolu s ním.“

„Všechno se přece zálohuje do raketoplánu i modulu,“ namítla Emily.

„Jo, ale jenom každou hodinu,“ podotkl český vědec.

„Raketoplán má přece vlastní senzory.“ Nikolaj začínal být nervózní.

„Óóó, díky za informaci,“ odpověděl podrážděně Hlaváč.

„Tak co se teda stalo?“ vyštěkl Rus.

Dunne do rozhovoru zasáhl v nejvyšší čas. Poslední věc, kterou potřeboval, bylo, aby se členové jeho posádky začali hádat, a tak se rozhodl jednat jako kapitán.

„Klid, klid! Chápu, jsme teď všichni trochu rozladění. Loď se nám rozpadla, spolu s ní i generátor interkvantového tunelu a tudíž možnost spojit se se Zemí, zbytek

posádky se neozývá a my trčíme uprostřed pouště.“ Udělal několik kroků dopředu, aby svá slova podtrhl velitelským postojem. „My to ale zvládneme, rozumíte? Popereme se s touhle situací a společně to vyřešíme. Vrátime se zpátky na Zem. Neříkám, že to bude zítra, ale slibuju, že se všichni v pořádku vrátíme.“

Zprvu váhal, zda použít ještě jeden argument, obával se, aby neměl opačný vliv. Z pohledů ostatních však bylo patrné, že jeho slova fungují. „Musíme to vyřešit... společně. Už kvůli Jackovi,“ zakončil svou motivační řeč.

Prudce se otočil a sklopil hlavu. Na chvíli se rozhostilo ticho, všichni mlčeli. Pak promluvil Martin.

„Hele, sice máme málo dat, ale neříkám, že to nezjistíme. Přijdeme na to,“ pronesl již o poznání klidnějším hlasem.

„Jo, zvládneme to,“ podíval se mu do očí Nikolaj a potřásl mu přátelsky rukou. Potom se rozhodl zaujmout svou roli v týmu. „Emily, Leife, prohledejte raketoplán a rozříd'te všechny věci, na které narazíte. Hodit se může cokoliv. Martine, pročti poslední data, která se uložila v paměti raketoplánu. Já tu kraksnu prohlédnu zvenčí, zjistím, jak na tom je pohon, vysílač a tak. Carle, ty se pokus navázat spojení,“ rozdělil úkoly expert na přežití.

Všichni se hned pustili do práce. Venku zůstal jen Chlebnikov a Dunne, který stále hleděl do země. Rus nepotřeboval psychologický kurz na to, aby mu došlo, že velitel po svém proslovu nyní sám potřebuje podpořit.

„Vím, jak ti je, všechny nás to zasáhlo. Jack byl hrdina! To, co udělal...“ nemohl najít správná slova. „Byl to dobrý chlap, měl jsem ho rád.“

Carla potěšilo, že není jediný, kdo to takhle cítí. Zpočátku totiž neměli Jacka moc v lásce. Nepatřil k nim, nebyl to pilot, vědec ani žádný odborník. Byl to miliardář, který sponzoroval vývoj interkvantového pohonu a následně program *Messenger*. Jeho peníze urychlily celý projekt o deset, možná patnáct let. ISA se mu za tuto intenzivní podporu rozhodla odvděčit tím, že mu splní sen – ve víře, že přitáhnou další sponzory, mu zajistili místo na palubě první výpravy k planetě Kepler.

To se zbytku posádky zprvu moc nezamlouvalo, měli ho za rozmazleného zbohatlíka, co se bezhlavě vrhá do dobrodružství. Trvalo dlouho, než ho ostatní přijali mezi sebe. Jack však byl regulérní součástí týmu a dnes to dokázal svým hrdinským činem.

„Jo, já taky,“ přikývl Carl.

Nikolaj věděl, že je tu ještě jedna palčivá otázka – kde je zbytek posádky? „Bojíš se o ně, že jo? Já taky, my všichni. Poslyš, jsem přesvědčený, že jsou naživu. Někde tam jsou.“

Carl byl racionálně uvažující člověk, takže si, chtě nechtě, musel připustit, že nejpravděpodobnějším vysvětlením je, že záchranný modul byl již natolik poškozený, že se během sestupu do atmosféry rozpadl a shořel.

Zároveň však jedna část jeho mysli tuto teorii zavrhovala a zároveň mu poskytovala tolik potřebnou naději. Rozhodl se všechny ostatní ignorovat a naslouchat jen téhle.

Jsou naživu! Najdeme je a vrátíme se domů! utvrdil sám sebe.

Oba se zadívali do dálky. Za tu chvíli se panorama změnilo k nepoznání. Hory na severu se ponořily do růžového hávu, jak mlha odrážela paprsky zapadajícího slunce.

Pak se Nikolaj otočil a šel vykonat svůj úkol, chtěl raketoplán prohlédnout ještě za světla. Carl zůstal o samotě a pozoroval tu krásu nad obzorem. K uším mu doléhal jen statický šum z vysílačky.

Wang se probral, zamžoural očima. Zprvu viděl jen tmu, postupně se mu zrak začal navracet. Byl zmatený, netušil, kde se nachází ani jak se sem dostal. Spolu se zrakem se mu vrátilo několik matných vzpomínek, vjemů, krátkých útržků. Vybavovaly se mu nepříjemné pocity, strach a úzkost. Konečně přišel k sobě a uvědomil si, kde je.

V puse ucítil nepříjemnou pachut' krve, vyplivl ji tedy. Pak se rozkašlal. Když se mu trochu ulevilo, rozhlédl se opět, tentokrát pozorněji, kolem sebe. Po jeho pravici seděl Hans, na druhé straně Sabine, oba v bezvědomí. Celý modul byl potměšilý, kromě občasných zajiskření tu panovalo naprosté ticho. Shingovi probleskla hlavou matná, zato velice intenzivní vzpomínka – nekontrolovatelný pád.

Natáhl se, aby z podlahy sebral svoji vysílačku, která mu pravděpodobně spadla. Dioda na přístroji signalizovala, že nefunguje palubní vysílač. Naštvaně vysílačku zahodil.

Ale ne... spojení je v háji! zanařádal v duchu.

Rozepl pásy, nadzdvihl bezpečnostní tyče a postavil se na nohy. Zatočila se mu hlava, opřel se tedy o stěnu a vyčkal. Pak přistoupil k Hansovi a pokusil se na jeho krku nahmatat tep. Jeho kolega byl jen v bezvědomí. Zatímco kontroloval jednoho člověka za druhým, někteří se už také probrali.

Nejrychleji se vzpamatovala Lauren a Vladimír, kteří už byli na nohou a pomáhali Shingovi zjistit stav ostatních. Většina lidí byla jen v bezvědomí, několik jich však bylo zraněných. Nejvážnější se zdál Stevenův stav.

„Podej mi lékárničku,“ nařídila Lauren Vladimírovi. Ruský chemik ihned přiskočil k jedné z přihrádek, vytáhl malý kufřík a podal jí ho.

Lauren vyndala malý, univerzální skener a zapnula ho. Několikrát s ním přejela ve vzduchu podél Stevenova těla, na obrazovce po chvíli naskočily výsledky.

„Jak je na tom?“ zeptal se Wang.

„Nevypadá to moc dobře. Asi má vnitřní krvácení,“ vrhla ustaraný pohled na raněného astronauta. „To nezvládnou. Jsem diplomatka, proboha, ne zdravotník!“ řekla zoufale.

Čínský kosmonaut neváhal a přistoupil k sedačce Li Zhanga, plně kvalifikovaného lékaře. Mírně s ním zatřásl. Wang se bál, aby svému krajanovi neublížil, ten se ale zdál být v pořádku. Zacloumal s ním tedy ještě silněji.

Jeho budicí metoda slavila úspěch, Li se probral. „Co se stalo?“

Shing tušil, jak ho probrat úplně, aby byl schopný pomoci Stevenovi. Místo odpovědi řekl jen: „Máme tu zraněného, potřebuje tvou pomoc.“

I tohle zabralo, v Liovi se probudil jeho lékařský instinkt, poměrně hbitě vstal a pustil se do vyšetření.

„Postarejte se o ostatní, já se zatím porozhlédnu kolem,“ oznámil Wang a přešel ke dveřím.

Údaje na displeji vedle průlezu indikovaly, že venku je dýchatelný vzduch. První předpoklad byl tedy správný – modul prošel atmosférou vcelku a přistál na planetě. Wang odemkl elektronický zámek a otevřel.

Venku panovalo nevlídné počasí, hned, jak se vysoukal ven, ho ovanul silný poryv ledového větru. Sklouzl po plášti modulu na zem, pod nohama mu zakřupal sníh. Viditelnost podstatně snižovala hustá vánice. Všude, kam dohlédl, ležela bílá pokrývka.

Když obcházel modul, potvrdil se další jeho předpoklad – přistání nebylo zcela hladké a rozhodně nejsou na dohodnutých souřadnicích. Plášť byl z velké části ohořelý a na několika místech zdeformovaný. Nouzové padáky, stále připoutané k vršku kapsle a zmítající se ve větru opodál, se během klesání vystřelily.

To znamenalo, že brzdné trysky částečně nebo úplně selhaly. Wang však napočítal jen dva padáky, třetí se musel utrhnout, to by vysvětlovalo nepovedené přistání.

Když se vrátil dovnitř, všichni již byli při vědomí a Li už za Laureniny pomoci operoval Stevena. Shing vždy svého kolegu obdivoval za jeho improvizální schopnosti, nyní mu opět nezbývalo, než žasnout. Li si dokázal během několika minut udělat na podlaze provizorní operační sál.

„Jak je na tom?“ zeptal se starostlivě Wang.

„Zakročil jsem včas, takže to přežije,“ odpověděl zdravotník, aniž by při tom vzhlédl od svého pacienta.

„Aspoň jedna dobrá zpráva,“ pronesl sklíčeně Shing. „Venku to totiž nevypadá vůbec dobře,“ konstatoval situaci.

* * *

Skomírající plameny náhle vyšlehly do výšky, když Nikolaj přiložil dvě suché větve, které hned začaly s praskáním hořet. Odkášlal si, protože vdechl trochu kouře, a vrátil se na své místo. Všichni seděli kolem malého ohniště, večereli a vychutnávali uklidňující pohled na plápolající oheň.

„Není nad to, udělat si táborák v přírodě,“ pronesl Carl, odkládaje svou misku.

„Hele, mám jednu teorii, jak vysvětlit ten rychlý rozpad *Messengeru*,“ řekl Martin hned, jak polkl poslední sousto. Napil se a pokračoval: „Trup lodi je sice silnější a pevnější, ale když přijde na žáruvzdornost, odolnější je v tomhle ohledu plášť raketoplánu. Slitina na jeho povrchu je docela křehká, takže nevydrží moc velké mechanické zatížení, zato ale snese docela silné zatížení nemechanického rázu jako třeba vysokou teplotu anebo... záření.“

„Něco loď ozářilo natolik, že se rozpadla?“ podivil se Carl. „A proč to nezabilo nás?“

„Nevím, opravdu nevím. Je to jen domněnka, nic víc.“

Emily položila otázku, která byla nasnadě a kterou se ostatní neodhodlali položit. „A co záchranný modul? Ten je přece z úplně stejné slitiny jako raketoplán.“

Hlaváč přikývl. „Ano, jenomže i kdyby to byla pravda, roli by tam hrálo víc faktorů. Ale jak jsem říkal, je to jen hypotéza.“

Carl využil pauzy mezi hovorem a rychle změnil téma, měl za to, že spekulace by nikomu neprospěly. Zvláště, když už o tom dnes několikrát mluvili. Povídali si tedy o všedních věcech, krajinou se občas dokonce rozlehl jejich smích. Když se chystali k odchodu, v ohništi zářily už jen poslední řeřavé uhlíky.

„Půjdu si ještě odskočit,“ řekl Carl a vydal se opačným směrem než ostatní.

„Já taky,“ přidal se Leif.

Poodešli kousek, postavili se zády k sobě a pustili se do vykonávání potřeby. Carlovi se zdálo, že v dálce zahlédl nějaké světlo. Přimhouřil oči a podíval se znovu. Teď to viděl zcela jasně – na obzoru se mihlo světlo.

„Leife, vidíš to?“ zeptal se.

„Jo, je krásný. Kdyby nebyl zelený, řekl bych, že to je náš Měsíc. Je mu opravdu podobný.“

„Nemluvím o měsíci. Mám na mysli támhleto,“ ukázal Carl.

Leif se otočil. Na obzoru uviděl zcela zřetelně dva světelné body.

„Jo, vidím. Co to je?“ řekl udiveně Henriksson.

Carl vytáhl z kapsy baterku, rozsvítil ji a zamával s ní nad hlavou. Oba muži se téměř současně rozeběhli ke zdroji toho světla.

Jsou naživu, našli nás! zaradoval se v duchu Dunne.

Světel přibývalo, pak se jejich počet ustálil asi na deseti. Když se přiblížili, rozeznali, že se jedná o hořící louče. Ty osvětlovaly jak své nositele, tak i další postavy, které je neměly. Když se dostali na vzdálenost asi sedmdesáti metrů, Leif náhle zastavil.

„Něco tu neseď,“ sdělil Carlovi.

Ten z toho měl stejně podivný pocit, nedalo mu to ale a rozeběhl se kupředu. Vtom uprostřed kroku ztuhnul, kolena se mu roztřásla a v úleku upustil svou svítilnu. V žilách mu proudil adrenalin a srdce mu zběsile tlouklo, byl v dokonalém šoku.

Několik kroků před ním postával hlouček domorodých obyvatel, které před čtyřmi lety objevila sonda tři. Fotky mimozemšťanů obletěly svět, Carl je teď viděl naživo, a tak se stal prvním člověkem, který se setkal s mimozemšťany.

V plánu mise sice bylo opatrné navázání kontaktu s těmito bytostmi, prostředníkem však měla být Lauren, profesionální diplomatka, a setkání mělo nastat za úplně jiných podmínek. Nyní musel Carl udělat první krok sám.

* * *

Na místo přiběhl jako první Nikolaj, po chvíli dorazila i Emily a Martin.

„Co to...“ lapal po dechu Hlaváč.

Rus nehnutě stál, kamennou tvář upřenou na mimozemšťany. Sanfordová vypadala, jako by měla každou chvíli omdlít. Carl s Leifem už překonali počáteční šok a přešli do fáze euforie.

„Představuji vám naše nové kamarády,“ usmál se Carl.

Domorodci setrvali na svých místech, setkání s lidmi je pravděpodobně překvapilo stejně jako pozemšťany. Dunne tak měl dostatek času prohlédnout si je zblízka. Humanoidní mimozemšťané, zhruba o hlavu menší než lidé, měli nápadně velká chodidla, svalnaté tělo a dlouhé ruce. Zajímavou stavbu kostry dokazovaly kosti, které se na několika místech rýsovali pod tmavě hnědou, drsnou kůží.

Vlastně na první pohled vypadali dost děsivě, zároveň však byli pozemšťanům, alespoň z morfologického hlediska nesmírně podobní. Vědci na Zemi se nemohli dočkat rozboru jejich DNA, který by mohl potvrdit i částečnou genetickou shodu.

„To je neuvěřitelné, oni můžou být důkazem, že evoluce probíhá ve srovnatelných podmínkách podobnou cestou. Všimněte si – vzpřímená chůze, palec na ruce v opozici, vsadím se, že jejich mozek bude podobně velký jako ten náš,“ vykládal horlivě Martin.

Z druhého tábora se také ozývala čilá konverzace, nápadně připomínající velbloudí vrčení.

„Škoda, že jim nerozumíme,“ posteskla si Emily.

„S tím se pokusím něco udělat, ale bude to chvíli trvat, většina mé výbavy zůstala na *Messengeru*,“ posteskl si Leif. „Mluví v námi slyšitelné frekvenci, to je docela dobrý začátek. Jejich hlasivky budou také podobné těm našim,“ dodal lingvista.

Carl náhle udělal několik kroků vpřed, aby zahájil komunikaci.

Henriksson se ho snažil zastavit: „Počkej, nesmíme se unáhlit! Cokoliv, co vyslovíš nebo zagestikuluješ, pro ně může být urážka, výzva k souboji nebo-“

„Jo, jsem si toho vědom, ale musíme se aspoň pokusit navázat kontakt,“ vysvětlil své jednání Carl. „Důvěřuj mi,“ mrkl na svého kolegu.

Pomaloučku ukázal oběma rukama a řekl: „Já jsem Carl Dunne. Přišel jsem se svými přáteli ze Země.“

Nečekal žádnou odpověď, o to více ho překvapilo, co mimozemšťané udělali. Všichni do jednoho napodobili jeho gesto a takřka jednohlasně něco zavrčeli.

„Téhle planetě říkáme Kepler,“ zakroužil rukama nad zemí.
Stejně jako předtím, i tentokrát všichni zopakovali jeho gesto. „Jsou chytrí,“ usmál se Carl.

„Co uděláme?“ zeptala se Emily.

„Nerad bych se unáhlil. Navíc jsme už všichni unavení, já už usínám vestoje. Navrhuju jít se vyspat, ráno se rozhodneme, co podnikneme dál,“ řekl kapitán.
„Budeme se střídat na hlídce po dvou hodinách.“

„Nemyslím, že je dobrý nápad zavést je k raketoplánu,“ kývl na mimozemšťany Nikolaj.

„Nejsou hloupí, stejně by ho za chvíli našli. Navíc – myslel jsem, že to jsou naši, tak už jsem jim zdálky mával baterkou,“ ospravedlnil se s výmluvným výrazem ve tváři Carl. „Neboj, nespustíme je z očí,“ ujistil svého přítele. „A vůbec, říkejme jim... Keplerané.“

(3)

Když se Carl probudil, celá kabina už byla zalitá dopoledními paprsky. Nepamatoval si, že by ho někdo v noci vzbudil na hlídku, což ho trochu znepokojilo. Vstal z lehátka, oblékl si kombinézu a vyrazil ven.

Před raketoplánem stáli Hlaváč, Chlebnikov a Sanfordová, popíjící kávu. Zarazil ho však počet mimozemšťanů, kteří se kolem utábořili – přes noc jejich počet vzrostl na několik desítek.

Carl seskočil na zem. „Proč jste mě nevzbudili?“ vyhrkl.

„Nemohl jsem usnout, tak jsem si vzal hlídku za tebe. Navíc, po svém včerejším výkonu při přistání sis zasloužil trochu odpočinku,“ vyjasnil situaci Nikolaj. „A mám jednu dobrou zprávu. Prohlédl jsem pohon ještě důkladněji než včera a zdá se, že funguje. Můžeme s raketoplánem kdykoliv odletět... aspoň teoreticky.“

„Odkdy se ty vyznáš v motoru raketoplánu?“ podivil se Carl.

„Koukal jsem do manuálu. A když jsme byli ještě ve výcvikovém středisku, Steven mi toho hodně ukázal,“ řekl Rus.

Dunne přikývl. „A kde je vůbec Leif?“

„Támhle,“ ukázal Martin na hlouček mimozemšťanů, který Henrikssona obklopoval. Upil další doušek své kávy a pokračoval: „Ten podivín jim tam už tři hodiny kreslí nějaký malůvky.“

Hned, jak se Carl otočil, ozval se za ním smích, jak se Emily s Nikolajem pobavili Martinovou trefnou poznámkou. Carl přistoupil ke skupince Kepleranů, mezi nimiž seděl i Švéd. Ten ho pozdravil a podal veliteli psací blok. Na několika stránkách bylo nakresleno mnoho jednoduchých obrázků.

„Našel jsem společný jazyk – kresby,“ sdělil mu nadšeně lingvista. „Udělali jsme za tu chvíli obrovský pokrok. Už mi pomocí jednoduchých obrázků sdělili informace o rozsahu asi dvaceti výrazů.“

„Tak to je paráda, Leife, dobrá práce!“

„Můžeme se pomocí toho dorozumívat, než naprogramuju překladač.“

„Kde se jich tu tolik vzalo? Odkud se všichni berou?“ kroutil Carl nechápavě hlavou.

„Nakreslili docela detailně pouzdro naší sondy a kolem plno postav provádějících nějaký rituál. Zní to divně, ale asi ho uctívají. Podle všeho ho považují za božího posla... a nás za bohy.“

„Co?!“ vydechl nevěřícně Carl.

„Jo, zdá se, že na náš příchod čekají už pár století. Přistání sondy před čtyřmi roky je v jejich víře jen utvrdilo a teď jsme se tu objevili my. Všechno to do sebe krásně zapadá – proroctví se vyplnilo.“

„Ale jak se o našem přiletu dověděli?“ uvažoval zadumaně Carl. Hlavou mu náhle probleskla myšlenka. „Martine, tahle planeta má atmosféru tlustší než Země, že?“ zavolal na astrofyzika, který měl po dlouhé době příležitost vyjádřit se k tématu z jeho branže, což ho nadchlo.

„Jo, jo! Je o něco větší a tudíž hmotnější, čili má nepatrně silnější gravitaci. Dokázala si z vesmíru přitáhnout více plynů. Ptáte se, jak to, že můžeme normálně dýchat, když by tu měl být vysoký tlak? Na to existuje jednoduchá odpověď – je tu méně dusíku, zato však více lehkých, méně hustých plynů. Tlak je tu tedy téměř stejný jako na Zemi, stejně tak podíl kyslíku, no a tím pádem i parciální tlak je takřka shodný,“ vyložil horlivě astrofyzik, „zkrátka tlustší atmosféra při stejné hodnotě tlaku.“

„Mně stačilo to ‚Jo, jo‘. Nechal jsem tě to dopovídat jen proto, abys měl dobrý pocit.“ Martin se zatvářil kysele, Carl nasadil šibalský úsměv. „Jen si z tebe utahuju.“

Pak opět zvažněl a pokračoval ve své úvaze: „Jestliže je atmosféra silnější, pak se v ní většina malých meteoritů při průletu vypaří.“

„Meteoroidů. Meteorit je to až po dopadu,“ skočil mu do řeči Martin se strojeným výrazem nadřazenosti.

Carl to přešel se stoickým klidem. „Zřídka kdy se najde tak velký meteoroid,“ podíval se Čechovi do očí, ten jen souhlasně kývl, „který by klesl tak hluboko, že by jeho hoření bylo viditelné. Naše sonda přistála vcelku, při průletu musela zářit jasně jako... asi nejjasněji na celé obloze. Nedivím se, že to považují za něco výjimečného. Dokonce to je tak neobvyklý jev, že si to prostě vyložili jako znamení od bohů. A teď jsme tu my...“

Martin pomalu, teatrálně zatleskal. „Výborně, Sherlocku, výborně!“ pronesl pochvalně. „Ale máš pravdu,“ dodal suše.

Zatímco Američan rozváděl své úvahy a špičkoval se s Hlaváčem, jeden z Kepleranů nakreslil do notesu další obrázek.

„Carle,“ řekl Leif, „chtějí nám něco ukázat. Chtějí, abychom je následovali. Zdá se, že místo přistání sondy je nedaleko odtud.“

* * *

Carl si otřel čelo a napil se, pak podal lahev Leifovi. Měli v nohách jen něco přes šest kilometrů, ve spalujícím žáru jim to ale připadalo jako celodenní pochod. Domorodci je zavedli ke kultovnímu místu. Dunne obdivně pískl, když spatřil, co všechno se zde nacházelo.

Keplerané se opravdu činili – kolem pouzdra sondy vybudovali velký stan a několik menších obydlí, v okolí bylo rozmístěno několik kamenů, dřevěných kůlů a jiných předmětů. Za stanem stálo v provizorní ohradě několik čtyřnohých zvířat trochu připomínajících býky.

„Pěkně to tu vyparádili, opravdu naši sondu uctívají,“ ohlásil Carl do vysílačky. „Vlastně jen pouzdro, samotná sonda mezitím odkráčela pryč.“

Jeden z mimozemšťanů cizince provedl, a ačkoliv jeho výkladu vůbec nerozuměli, leccos si odvodili. Keplerané sem každý rok putovali, aby bohům přinesli drahé kovy a jiné dary. Při provádění jednoho z rituálů se na obloze objevilo další znamení – raketoplán.

Jelikož Carlovi s Leifem už došla voda, i přes riziko nakažení neznámými bakteriemi či prvoky si nechali nalít vodu zdejší. Jedinou prevencí představovala

dezinfekční tabletky, kterých ale měli jen omezené množství. Sedli si kolem nízkého stolu v jednom z menších stanů, jejich průvodce nakreslil další jednoduché obrázky.

„Jít,“ rozluštil Leif první symbol. „Tohle nevím, co znamená. To další vypadá jako obydlí, snad jejich vesnice. A pak je tu šipka směřující k nějaké hoře,“ vyložil Henriksson.

„Ukaž mi to,“ natočil k sobě zápisník Carl. „Je to nějaký oblouček nebo... ne, podívej na ty tečky. To je-“

„Měsíc,“ řekli unisono a usmáli se na sebe.

„Jo, srpek měsíce. To bude časový údaj,“ pokračoval Dunne. Vyběhli před stan, Kepleran je následoval. „A támhleto je ta hora,“ ukázal na masiv, tyčící se v dálce.

„Půjdou tímhle směrem, zpět do své vesnice, a podle všeho to zabere spoustu času, určitě několik dní nebo i týdnů.“

Leif udělal gesto, které se naučil jako první a jehož význam byl totožný s pozemským přikývnutím, aby dal mimozemšťanovi najevo, že rozumí. „My s nimi ale nepůjdeme, že?“

„Ne, je čas oprášit naši kocábku. A tenhle klučina poletí s námi,“ ukázal Carl na Keplerana, který je provázel. Zapnul vysílačku a řekl: „Vyrážíme na zpáteční cestu, tak nám zatím uvařte večeři. Večer uděláme rozlučkový táborák, protože zítra ráno zvedáme kotvy.“

Tři dlouhé stíny, vrhané pozdně odpoledním sluncem, se sunuly po štěrku, jak se Carl, Leif a odvážný Kepleran vydali na zpáteční cestu k raketoplánu. Pro Ksahíva byla obrovská čest, že bohové vybrali právě jeho, aby je po dobu jejich návštěvy provázel. Měl sice strach, zvědavost ho ale poháněla dál.

* * *

Prach všude kolem se rozvířil, když z trysek vyšlehl průzračný plamen. Carl se ujistil, zda se motor nepřehřívá, zvýšil tah a raketoplán se vznesl do výšky. Vyletěl z obřího prašného mračna, vystoupal do optimální letové hladiny a zamířil směrem k vesnici.

Ksahív seděl u okénka a užasle shlížel dolů. Tohle dobrodružství nikdy nezapomene – byl vybrán, aby putoval ve voze bohů.

Po půl hodině letu zachytily citlivé kamery, pročesávající povrch, velké pole a na něm několik desítek pracujících Kepleranů. Hned za ním se rozprostírala vesnice. Carl ji několikrát obletěl a navedl loď na přistání. Stroj dosedl na mýtině asi tři sta metrů od posledního obydlí.

„Tak jsme tady, vážení. Vystupovat!“ zahlásil do vysílačky Dunne.

Ksahív nemohl uvěřit svým očím. Cestu, která běžně zabrala více než týden, právě absolvoval během chvíle. Zavedl návštěvníky před sídlo Patriarchátu, na prostranství před budovou se shromáždilo asi tři sta mimozemšťanů a další se stále sbíhali.

Z davu vystoupil jejich vůdce, předseda Patriarchátu, a hlasitě zvolal. Všichni Keplerané naráz udělali gesto, které už pozemšťané několikrát viděli, stále ho opakovali a něco při tom vrčeli.

Carl pomalu pozvedl ruce. „Klid, klid. Můžete přestat. Hledáme tu jen přístřeší a jídlo.“

Předseda rady starších na zbytek vesničanů mávl. Keplerané utichli a začali se pomalu rozcházet, aby se vrátili k rozdělané práci. Pak vůdce Qabas Konu přešel ke Ksahívi a chvíli se s ním o něčem radil. Ten mu pravděpodobně vysvětlil, že se s návštěvníky dorozumívá pomocí kreseb.

Zatímco se Leif předsedovi vesnice snažil vysvětlit, co potřebují, Nikolaj se obrátil na Carla: „Ohledně toho jídla, není dobrý nápad brát si ho od nich. Může nás to zabít.“

„Jo, jsem si toho vědom, ale nemáme moc na výběr. Všechny naše zásoby jsou na cucky,“ vzhlédl Carl k obloze. „Počítám s tím, že se po prvním jejich jídle asi pozvracíme, ale hlady umřít nehodlám.“

Chlebnikov jen smířlivě přikývl. Velitel měl pravdu, nic jiného jim nezbyvalo.

„Jste moc hodní, děkujeme!“ řekl Leif a mírně se uklonil v naději, že alespoň pochopí tohle gesto. Chtěl, aby věděli, že si pozemšťané jejich pohostinnosti váží. Pak se otočil ke zbytku skupiny. „Nechají nás bydlet v jednom domě. Vypadá to, že nás považují za vzácné hosty. Jestli se k nám budou chovat jako doposud, máme o živobyty postaráno.“

Ksahív návštěvníky provedl celou vesnicí, ukázal jim studnu a jejich nový příbytek – jednopatrový dřevěný dům s malým dvorkem. Pak odvedl Leifa za místními učiteli, aby se mohl naučit jejich jazyk. Ostatní se pustili do vykládání výbavy z raketoplánu.

* * *

Martin za domkem rozložil tři solární panely a natáhl dovnitř kabel, aby se všechny počítače a přístroje mohly napájet. Potom rozmístil ještě několik čidel na měření různých meteorologických jevů jako složení a znečištění vzduchu, míra slunečního záření a hladina radiace v okolí.

Když Carl přišel k výsadečkové lodi, Nikolaj z něj právě vylézal se dvěma kufry v rukou. Dunne přešel do kabiny a usedl na místo pilota. Upravil nastavení radiopřijímače tak, aby měl při malé spotřebě energie co největší dosah a přijímal vysílání na všech frekvencích. Dále spustil radiomaják, který vysílal jejich přesnou polohu, v naději, že druhá část výpravy signál zachytí.

„Myslíš, že jsou naživu?“ ozval se za ním Emilyin hlas. Vstoupila do kabiny a sedla si do vedlejšího křesla.

„Věřím, že ano. A udělám všechno pro to, abychom je našli,“ řekl Carl, ačkoliv si byl vědom toho, že má velice omezené možnosti a pravděpodobnost, že je najdou, je dost mizivá. I když se ji snažil potlačit, myšlenka, že jejich přátelé zemřeli, se stále vynořovala jako děsivé monstrum v jeho mysli. „Je mi líto, co se stalo,“ odvrátil pohled.

Emily ho chytila za ruku. „Nemůžeš za to, rozumíš?“ Počkala, až se jí podívá do očí, a pokračovala: „Carle, nejsi v tom sám. Jsme tu s tebou a pomůžeme ti.“ Neváhala ani vteřinu, a ignorujíc všechna nařízení regulující vztahy mezi členy posádky, přitiskla se ke svému veliteli a objala ho.

Přátelsky se na něj usmála, pak ho nechala o samotě. Carl ještě několik minut seděl a přemítal. Nejprve vstřebal právě proběhnuvší rozhovor. Potom se pokusil odhadnout, za jak dlouho dorazí pomoc.

Pět měsíců než zjistí, že se nehlásíme. Když jsme odlétali, Messenger 2 a 3 byly ještě ve výrobě, ale snad je stihnou dokončit včas. Naplánování záchranné mise a příprava posádky zabere taky tak pět měsíců. A dalších pět měsíců let sem. Patnáct měsíců... minimálně. Zatraceně! počítal si v duchu Carl.

Věděl, že to je dlouhá doba, byl ale odhodlaný chránit svou posádku, dokud pomoc nedorazí, ať už to potrvá jakkoliv dlouho.

* * *

„... a nezapomeň to pořádně utěsnit,“ dořekl Steven. Jeho zranění sice nebylo ještě doléčené, takže nemohl provádět opravy, mohl ale dávat pokyny. Palubní inženýr tedy seděl uvnitř, procházel 3D schéma a instruoval své kolegy venku.

Modul utrpěl vážná poškození, a ačkoliv se palivo jako zázrakem nevyplilo, zpočátku se zdálo, že bude neopravitelný. Pak se ale ukázalo, že by se pohon možná dal částečně zprovoznit. Nádrž zůstala nedotčená, takže paliva bylo pro případný let dost.

Astronauti, provádějící opravy modulu, museli často improvizovat, protože chyběly náhradní díly nebo potřebné nářadí, jindy se potýkali se špatným počasím, které tu panovalo.

Neměli ale moc na vybranou – nacházeli se uprostřed ledové pustiny, někde v polárních oblastech planety, s velmi omezenými zásobami, takže jim nezbývalo nic jiného, než se o opravu alespoň pokusit.

Steven byl ve svém oboru expert světového formátu, protože bral opravu takto náročných strojů jako šachovou partii. Rozmýšlel několik kroků dopředu, všechny možnosti vždy důkladně promyslel a měl neskutečnou intuici a improvizaci schopnosti. Nyní své dovednosti potřeboval víc než kdy dřív, šlo jim o holý život.

Letový technik, Hans Stockmann měl při letu sem na starost elektrické rozvody v *Messengeru*. V záchranném modulu se vrtal poprvé v životě, ale díky Stevenovým radám už odvedl značný kus práce.

Nasadil klíč na matici a utáhl ji, jak nejpevněji dokázal. Totéž udělal ještě třikrát. Doufal, že se mu podaří pořádně utěsnit přívod paliva. Jediný chybný krok mohl vést ke katastrofě. Otřel si čelo a podal klíč Wangovi, který mu asistoval. Číňan ho hodil do bedny a vytáhl elektrický šroubovák. Posledním krokem bylo uzavření krytu.

„Hotovo,“ ohlásil Němec do vysílačky, „vracíme se zpátky.“

Uvnitř už na ně čekala Lauren se dvěma šálky teplého čaje. Wang jí za to byl vděčný, protože posledních pár minut měl pocit, že mu umrznou prsty. Napil se, pak se postavil doprostřed, aby ho všichni slyšeli.

„Zprovoznili jsme tři ze čtyř motorů, což ke vzletnutí stačí. Je to tak, Stevene?“ začal Shing.

Palubní inženýr přikývl. „Mělo by to stačit.“

„Je to ale jen provizorně splácané a nemusí to vydržet ani jeden let. A i když se nám podaří odlepit se od země, stále nemáme vyhráno. Motory můžou vysadit pár kilometrů nad povrchem a je s námi ámen,“ vysvětlil Wang.

„Toho jsme si vědomi. Jsme ochotni to riziko podstoupit,“ řekl za všechny Vladimír.

„Dobrá tedy, pokusíme se vyletět co nejvýše a zachytit nějaký signál. Vysílač sice nefunguje, přijímač ale ano. Když nic nezachytíme, přistaneme na původně domluvených souřadnicích a budeme doufat, že tam ostatní budou.“

„A co když tam nebudou?“ nadhodila Lauren.

„Pak se nedá nic dělat. Když budou fungovat motory a budeme mít dostatek paliva, přeletíme někam, kde jsou vhodné podmínky pro přežití,“ odpověděl čínský astronaut. „Musíme se rozhodnout, jestli to zkusíme už dneska, nebo jestli ještě počkáme. Jak jsem říkal, šance na úspěch není velká a zásoby máme ještě tak na čtyři dny.“

„Nevím, jak ostatní, ale já jsem pro, zkusit to hned. Jestli máme umřít, tak je jedno, jestli to bude dneska nebo za pár dní. A jestli máme být jen nepatrnou nadějí se odsud dostat, pak čím dřív, tím líp,“ řekl svůj názor Steven.

Nikdo nic nenamítal, a tak Shing stanovil pevný čas odletu. Po večeri si všichni uvařili kávu, kterou v poklidu vypili. Následující půlhodina byla vyhrazena pro osobní

volno, každý měl možnost připravit se na nadcházející zlomový okamžik podle svého. Všichni dobře věděli, že to může být poslední den jejich životů.

Wang se šel projít, chtěl se nadýchat čerstvého vzduchu. Když vylezl z modulu, zaklonil se a zůstal užasle stát. Na obloze světélkovala zelená polární záře. V době, kdy se tu nacházeli, probíhal zrovna polární soumrak, takže ještě nebyla úplná tma. I tak se ale jednalo o podívanou, která Shinga uchvátila.

„Pojďte se podívat,“ zakřičel.

„To je nádhera,“ vyhrkl Hans, kterého záře ohromila stejně jako ostatní. Došel pro fotoaparát. „Škoda, že to nevidí Steven, musím to pro něj nafotit,“ litoval svého kolegu.

Všichni bez hnutí stáli a v pokorné tichosti sledovali probíhající světelnou show – interakci slunečního větru s částicemi v ionosféře, vytvářející překrásný atmosférický jev.

Opět se přihnala sněhová vánice doprovázená silným větrem, a tak se vrátili zpět do modulu. Nastala jejich hodina H. Steven naposled překontroloval všechny palubní systémy. Li ho pak stabilizoval v sedadle a píchl mu lék proti bolesti.

„Tak jdeme na to, vážení. Pořádně se připoutejte!“ vydal Wang pokyny. „Ujmi se toho, Johne. Hodně zdaru!“ popřál pilotovi.

„Držte si klobouky, bude to házet,“ zavtipkoval Collins a sebevědomě uchopil řídicí páku.

Zavřel oči a chvíli se koncentroval. Potom vyzkoušel funkčnost malých, manévrovacích trysek, otevřel přívod paliva a zažehl hlavní motory. Ze tří trysek vyšlehl mohutný plamen, led pod modulem začal okamžitě tát. Kapsle se pomalu odlepila od země, zhoupala se a začala si razit cestu vzhůru mezi sněhovými vločkami.

* * *

Carl zatočil klikou rumpálu a vytáhl ze studny vědro s vodou. To pak odnesl spolu s několika hrnkami na pole.

„Vychlazená voda!“ zavolal a položil kbelík do krajní brázdy. „Jak to jde?“ zeptal se, podávaje pití Nikolajovi.

„Už se zaškolili a jde jim to,“ kývl Rus na pijící Keplerany. „Do konce týdne vyrobíme tak tři další pluky, to bude paráda!“

„Úplná agrární revoluce,“ okomentoval to kapitán. „Až dokončím ten krb, tak vám s tím pomůžu.“ Otočil se k odchodu, potom si ale ještě vzpomněl na vzkaz, který měl vyřídit. „Jo a ještě něco. Leif říkal, že chystají slavnostní hostinu na naši počest. Budou tam mít i tu-“

Vtom se přes pole mihl stín. Carl vzhlédl k obloze, ale oslnilo ho slunce. Zakryl si tedy obličej rukou, přimhouřil oči a pokračoval v pátrání. Nejprve si myslel, že to, co spatřil, je přelud vyvolaný podrážděním sítnice, pak ale uviděl zcela zřetelně pohybující se tmavý bod. Pomalu se zvětšoval, bylo zřejmé, že klesá. Po chvíli se ozval slabý hřmot, který postupně sílil.

„To je modul,“ vyrazil ze sebe Nikolaj.

Dunne nemohl uvěřit svým očím. Ke Qabas Konu se skutečně snášel záchranný modul. Nastalý hluk vyvolal mezi vesničany značný rozruch, seběhli se před budovou Patriarchátu a začali jásat. Kapsle naposledy zakroužila a za mohutného hukotu dosedla na mýtině vedle raketoplánu.

Carl na nic nečekal a rozeběhl k místu přistání. Průlez se otevřel, Wang se jím mrštně protáhl ven a seskočil na zem. Ostatní ho následovali, poslední dva vynesli na nosítkách Stevena. Kapitánovi bušilo srdce jako o závod, když ještě za běhu počítal

členy své posádky. Byli tam všichni – Wang, Edward, John, Chaoming, Hans, Steven, Li, Sabine, Vladimír, Tatiana, Liu, Kap-su, Lauren a Jason. Vyčerpaní, někteří zranění, ale naživu. Carl chtěl něco říct, euforie ale způsobila, že nemohl vydat ani hlásku. Ostatní na tom nebyli o nic lépe. Jejich pocity však byly snadno čitelné z jejich pohledů.

* * *

„Představuji vám beta verzi keplersko-anglického překladače mluvené řeči,“ položil Leif na stůl hrdě tablet se spuštěným programem. „Umí přeložit skoro šest set slov a relativně plynule tlumočí celé věty z keplerštiny do angličtiny i naopak,“ pochlubil se svou téměř tříměsíční prací lingvista. „Další slova budou postupně přibývat.“

„To je bezvadné, Leife. Dobrá práce!“ pochválil ho Hans a ostatní se záhy přidali.

„Díky, díky! Snad vám to trochu ulehčí komunikaci,“ řekl Henriksson. „Vysvětlil jsem jim, co to je a že musí mluvit zřetelně. Zdá se, že to chápou.“

„Ode dneška už tě nebudeme muset volat pokaždé, když budeme chtít Keplerany poprosit o ty jejich úžasné oříšky, bezva! Nahraju to do všech příručních počítačů,“ nabídl se Martin.

Ještě chvíli stáli kolem stolu a prohlíželi si aplikaci, pak se každý vrátil ke své práci.

Li šel zpět na ošetřovnu, kterou zde s Emily zřídili. Za tu dobu se už hodně naučili. Udělali několik rozborů krve a tkání Kepleranů. Ti jim dokonce dovolili na jednom z mrtvých provést pitvu. Ukázali jim, jakým způsobem léčí různé nemoci a zranění. Pozemšťané tyto nově nabyté poznatky využili, a zachránili tak mnohým domorodcům zdraví, nebo dokonce život.

Naučili je nové postupy, jak pečovat o nemocné a zraněné. Pro Keplerany byla každá maličkost učiněný zázrak – díky správně umístěným dlahám už kosti nesrůstaly křivě, s dezinfekcí se už do ran nedostávala infekce.

Li s Emily se ale nestarali jen o zdraví vesničanů. Pomáhali také ostatním astronautům smířit se s nastalou situací. Na všechny postupně dopadla tíseň, když si uvědomili, že na Kepleru stráví hodně dlouhou dobu naprosto odříznutí od svých rodin, přátel a domovů. Někteří to nesli celkem statečně, jiní na tom byli hůř. Vždy se z toho ale díky podpoře ostatních dostali.

Carl pomohl Martinovi s instalací překladače do všech počítačů a zároveň zkontroloval, zda jsou všechny nabitě. Pak se vydal do lesa za Qabas Konem. Po chvíli odbočil z vyšlapané pěšiny a vylezl do srázu. Snažil se našlapovat co nejtišeji, spadané listí však oznamovalo každý jeho krok. Prodral se holými větvemi několika keřů a ocitl se na skále, odkud se naskýtal pěkný výhled na nekonečné chvosty, připravující se nyní na příchod prvních mrazů.

Emily si jeho příchodu i přes šustění listí nevšimla. Připlížil se k ní, zezadu ji objal a políbil na krk. Pak si přisedl na skalní převis vedle ní.

„Dost jsem o tom přemýšlela a... řekneme jim to,“ pronesla po chvíli Emily. „Trvalo to dlouho, ale už mám jasno. Vlastně to bylo jasné od začátku, nevím, proč jsem tak dlouho...“ hlas se jí zachvěl.

„To je v pořádku,“ chytil ji kolem pasu Carl.

„Řekneme to ostatním, snad to přijmou.“

„Jsem si jistý, že ano. Myslím, že všichni dávno přehodnotili své osobní i profesní priority a protokol mise ztratil jakýkoliv význam.“

„Od začátku jsem k tobě cítila něco víc, ale něco mi bránilo. Teď už je mi ale jedno, jaké to bude mít následky,“ řekla Emily rozhodně. „Až se vrátíme na Zem... jestli se vrátíme, zůstanu s tebou. Ty zůstaneš u ISA a já dám výpověď, je mi to jedno.“

„Jsi statečná!“ Dal jí pusu.

Emily mu ji oplátila dlouhým, vášnivým polibkem. Mezitím mírně poodstoupili od srázu. Carl ji něžně položil na měkkou deku z listí. Ona mu mezitím rozepla kombinézu a odhodila ji stranou. Zanedlouho tam skončila i její kombinéza.

Do chladného podzimního večera se začal snášet slabý déšť, to však už Carl ani Emily nevnímali.

(4)

Jeff Barker nervózně okusoval konec tužky a pohledem sugeroval obrazovku před sebou. *Messenger 1* se měl hlásit už před deseti hodinami. Podíval se do konferenční místnosti, kterou od střediska oddělovalo jen sklo. Reportéři již začínali být netrpěliví, první hlášení po příletu k planetě Kepler s napětím očekával celý svět.

Jeff dobře znal všechny členy posádky a věděl, že by za normálních podmínek neměli zpoždění. Nejprve chtěl veliteli letového střediska jen zavolat, pak si to ale rozmyslel, rychlými kroky přešel celý sál a bez zaklepání vtrhl do jeho kanceláře.

„Pane, *Messenger* se nehlásí!“ řekl starostlivým hlasem Barker.

Velitel střediska zbledl. „Zavolám řediteli ISA... a prezidentovi,“ řekl prázdným hlasem. „Barkere, vezměte za mě tiskovku,“ dodal, přikládaje k uchu telefon.

Jeff odkráčel ven z kanceláře a zamířil do konferenční místnosti. „To je největší průser v dějinách kosmonautiky!“ procedil skrz zuby.

Předstoupil před novináře, odkašlal si a poklepaním na mikrofon ověřil jeho funkčnost. Desítky objektivů kamer teď mířilo přímo na něj. „Vážení, máme špatné zprávy. Zatím se neohlásili. Nic ještě sice není jisté, ale mají už půl dne zpoždění.“

„Co se stalo?“ ozvalo se z davu před ním.

„To bohužel nevíme. Třeba jim jen nefunguje vysílač. Jestli se ale stalo něco vážného hned po příletu, mohl by to být problém. Jsou tam už pět měsíců. Co jsem ale chtěl říct je-“

„Můžete to přiblížit? Co se mohlo stát?“ vykřikla jedna z reportérek.

„Ne, nebudu tady spekulovat. Chcete slyšet senzaci? Tak mě poslouchejte a nepřerušujte mě!“ ohradil se Jeff. „Co jsem chtěl říct je, že my uděláme vše, co bude v našich silách, abychom je dostali zpátky. Záchraná operace právě začala. Pozornost všech lidí v ISA teď směřuje k jedinému cíli – dopravit posádku *Messengeru* do bezpečí.“

Bude to mravenčí práce, která zabere týdny, ne-li měsíce, ale vydáme ze sebe to nejlepší. Už jsme podobné situace zažili, vzpomeňte na *Apollo 13* nebo *Hercula 4*. Ať už se jednalo o vážnou poruchu při letu k Měsíci nebo o sabotáž lodě letící k Marsu, vždy jsme je dostali domů. Nikdy jsme své lidi neopustili a neuděláme to ani teď. Díky za pozornost!“

Když se Jeff vracel přes halu letového střediska na své místo, věci se už dávaly do pohybu. Zatímco se svět dozvídal o nepříjemných komplikacích první pilotované mise mimo sluneční soustavu, každý, kdo mohl k záchraně nějakým způsobem přispět, dostal svůj úkol.

* * *

„Rychle sem přijď, něco jsem objevil!“ ozval se z Carlovy vysílačky Leifův hlas.

Dunne neváhal a vydal se do knihovny. Když přišel, panoval zde čilý ruch, skoro až zmatek. Lingvista se hrbil nad stolem, na kterém leželo mnoho knih, svitků a map. Kolem stálo několik Kepleranů, něco si mezi sebou horlivě vykládali.

Carl přistoupil ke stolu a zeptal se: „Co nového?“

„Při pročitání jedné staré knihy jsem narazil na něco moc, moc zajímavého,“ vychrlil ze sebe Leif.

„A sice...?“

Henriksson se zarazil. „To vlastně ještě nevím. Dej mi minutku!“

Po čtvrt hodině usilovného bádání zvedl jednu z knih vítězoslavně nad hlavu. Natočil ji tak, aby na ni jeho mimozemští pomocníci viděli a ukázal prstem na jeden odstavec. Oba muži zapnuli tlumočnický program, který se za ty měsíce hodně zdokonalil. Leif napsal svou otázku a nechal text přeložit do keplerštiny. *O čem se tady píše? Zvukový syntetizátor zavrčel.*

Odovědi se ujal Ksahív. Když domluvil, program data zpracoval a převedl jeho řeč do angličtiny v písemné formě. I když se mimozemšťan jistě snažil, použil některá neznámá slova, pravděpodobně jména, se kterými si překladač nevěděl rady. Přesto byl obsah více než zřejmý.

Tohle je stará kniha z dob dávno před (X). Pojednává o (X). Na území, jež obývali naši předkové, než přišli sem, je vysoká hora jménem (X). Nikomu se nikdy nepodařilo dostat se až na vrchol, buďto to vzdali nebo se vůbec nevrátili. Přesto se o to mnozí pokoušeli. Jedním z těch odvážlivců byl i (X). Když se (X) vrátil a vyprávěl, co viděl, nikdo mu neuvěřil. Prý se na hoře ukrývá něco tajemného. Pak se stala velká pohroma, došlo k (X), mnoho Kepleranů zemřelo. Ti, co přežili, tam už nechtěli žít, a tak naši předkové přišli sem. Od té doby se k hoře nikdo ani nepřiblížil.

Leif po stole rozprostřel mapu a položil jednoduchou otázku. *Kde je ta hora?*

Ksahív ukázal na místo na samém okraji mapy, zhruba dva tisíce kilometrů od Qabas Konu.

„Myslel jsem si to!“ zaradoval se lingvista. „Carle, to je místo, odkud podle senzorů družic vychází nějaký signál. Je ale tak slabý, že mu nikdo až dosud nevěnoval pozornost. Ověřoval jsem si to u Martina.“

„Myslíš, že tam je něco zajímavého? Něco, co stojí za prozkoumání?“ Carl nechtěl zbytečně plýtvat palivem v raketoplánu.

„Rozhodně!“

Dunne si povzdechl. „No tak teda jo, zaletíme se tam podívat.“

* * *

Messenger 2, jenž měl původně letět k exoplanetě Gliese 581 g, zažehl reakční pohon, aby se vymanil z gravitačního pole Země. Cívky generátorů interkvantového pole se zahřály, jak do nich usměrňovače převedly energii z reaktoru.

Když byla loď dostatečně daleko, generátory kolem ní vytvořily bublinu. Obtisk veškerých informací o počtu a rozmístění částic a vln uvnitř prošel interkvantovým tunelem na určené místo mnohem rychleji než informace samotná, která by mohla cestovat jen rychlostí světla. Interkvantový paradox pak způsobil i přenos všeho v bublině. K planetě Kepler-22b takový obtisk putoval pět měsíců.

Messenger 2 náhle zmizel z normálního prostoru. Záchránná mise se přehoupala do druhé fáze. Nezbyvalo, než čekat.

* * *

Carl raketoplán zaparkoval v sedle těsně pod vrcholkem hory, dál musel průzkumný tým pěšky. Geoložka Liu Hungová zůstala, aby mohla odebrat vzorky hornin v okolí. Když ostatní vylezli na samotný vrchol pětitisícovky, Martin chvíli obcházel kolem ve snaze upřesnit, odkud neznámý signál vychází.

„Tady. Podle senzorů ten signál vychází odtud,“ oznámil, mávaje na ostatní.

Carl se zamračil. „Nic tu nevidím.“

Hlaváč přístroj restartoval, kousek poodešel a pomalu krácel zpět. „Tady jsou hodnoty nejvyšší. Musí tu být něco, co ten signál vysílá.“

„Tady?!“ podivil se Carl a netrpělivě smýkl podrážkou o zem, čímž vymrštil několik menších kamínků do vzduchu. Sprška úlomků najednou jako by do něčeho narazila, vzduch se v tom místě viditelně zavlnil. „Viděl jsi to?“ pohlédl nevěřičně na astrofyzika.

Martin to viděl moc dobře, ale myslel si, že to byl jen nějaký prelud. Smýkl podrážkou o zem a pozorně sledoval, co se stane. Kamínky se uprostřed letu zarazily a neviditelná bariéra se zavlnila. Nikolaj tasil svůj nůž, uchopil ho za čepel, a než ho stihl kdokoli zastavit, šťouchl do té bariéry rukojetí. Výsledek byl opět stejný.

Čech vytáhl ze svého batohu příruční sonar. Nastavil optimální citlivost, natáhl ruku nad místo, kde se anomálie vyskytovala, a přístroj spustil.

„Je to kruhový objekt o průměru asi třicet centimetrů,“ oznámil výsledek testu.

Nikolaj se zadumaně podrbal na hlavě. „Ale to by znamenalo, že ta věc je-,“

„Neviditelná,“ dořekli všichni tři naráz.

„Aspoň pro naše oči,“ usmál se fascinovaně Hlaváč. „Povrch toho tělesa musí být z nějakého metamateriálu, který láme světlo o určitých vlnových délkách tak, že ho pouhým okem nevidíme.“

„Jo, já to znám. Taky mám doma pár neviditelných hrnků. Prodávají to v dárkovém zboží,“ prohodil Dunne. „Armáda už tuhle technologii používá třicet let.“

„No... něco mi říká, že Keplerané si nezašli koupit přibližnou hračku do supermarketu. Nebo mi chceš tvrdit, že mají technologie a znalosti na výrobu kompozitních materiálů?“

Carl musel uznat, že má Martin pravdu. Vůbec mu to však nešlo do hlavy. Kde se na planetě, kterou obývá civilizace na úrovni raného středověku, vzala takhle složitá technologie?

Shýbl se a uchopil předmět oběma rukama. Hned, jak se ho dotkl, objekt se zviditelnil. Přímě před jejich zraky se objevil kovově lesklý disk.

„Mám tu prudký nárůst energie,“ vyhrkl Hlaváč, kmitaje očima po obrazovce tabletu. Pak se zatvářil, jako by právě viděl smrt, a zakryl si rukama obličej ve snaze uchránit se před výbuchem. Nic se ale nestalo.

Zkontroloval znovu údaje na displeji. „Hladina energie se ustálila. Ale ten signál se změnil, vysílá to nějaká data na extrémně vysoké frekvenci. Počkejte, musím překalibrovat přijímač...“ horlivě kmital prsty po dotykové obrazovce. „Mám to! Páni, má to několik terabytů. Skočte někdo pro externí disk!“

„Jdu,“ kývl na něj Nikolaj a rozeběhl se dolů k raketoplánu.

„Martine, co to je?“ naléhal Carl.

„Nevím. Je to v nějakém neznámém jazyce,“ konstatoval vědec po zběžném pročtení nepatrného zlomku dat. Symboly ani zdaleka nepřipomínaly keplerštinu či nějaký jemu známý pozemský jazyk.

„Co? Jako že to je...“

„Ano, mimozemský přístroj. Vypadá to jako sběrač a vysílač dat. Zkusím pro začátek dekodovat nějaká schémata.“ V Martinově hlase se mísilo nadšení a soustředění. Najednou ztuhl a nevěřičně zíral na displej, pak se začal smát.

Carl natočil tablet tak, aby také viděl na obrazovku. Detailně vykreslená 3D animace ukazovala planetu Kepler, něco ji však na mnoha místech v různých výškách zakrývalo. Najednou se k planetě přiblížilo těleso, na chlup podobné *Messengeru*. Přesunulo se do míst, kde se vyskytovalo to, co planetu obepínalo. Těleso po pár vteřinách zmizelo. Carlovi přeběhl mráz po zádech.

„Tohle je poslední záznam – o naší lodi. Carle, tohle je,“ ukázal na kruhový přístroj, „maják nějaké hodně vyspělé civilizace. Aktualizuje, vyhodnocuje a odesílá data. Zdá se, že byl v úsporném režimu, proto byl signál tak slabý. Vsadím se, že takových bude na planetě víc,“ pronesl rozrušeným hlasem Hlaváč.

„Takže to není neviditelný hrníček z dárkového zboží...“ pokusil se Dunne o trochu sarkasmu. Sám se ale ani neusmál.

„Vypadá to jako nějaký plyn,“ ukázal Martin na nepravidelně rozprostřenou skvrnu nad planetou. „Pamatuješ, jak jsem říkal, že trup lodi nevydrží tak velkou zátěž jako raketoplán? Myslel jsem, že tak rychlý rozpad způsobilo nějaké záření. Byla to ale asi nějaká substance, rozežírající slitinu pláště.“

„Chceš říct, že *Messenger* zreznul?“ podivil se Carl.

„Jo, něco takového. Vplul do mraku nějakého plynu, který zreagoval s jeho povrchem. Důležité ale je, že už známe pravou příčinu a můžeme varovat loď, která pro nás přiletí. Bereme to s sebou!“ nacpal si zařízení do batohu.

Skupina se vydala zpátky k výsadečkové lodi. Každý se snažil vstřebat nové informace. Většina astronautů si to ještě neuvědomovala, ale ten den učinila další z řady zásadních objevů. Našli vyspělý přístroj, který tu zanechala neznámá civilizace. Našli důkaz, že lidstvo je až třetí inteligentní rasa, která vkročila na povrch Kepleru.

* * *

Carl pomáhal vesničanům sbírat plody podobné bramborám, necháváje se osvěžovat vlhkým, pozdně letním vánkem, když mu v kapse pípнул příruční počítač. Vytáhl ho a přečetl zprávu na displeji – přijímač v raketoplánu zachytil rádiové vysílání. Odložil mísu, rozeběhl se a zastavil až v pilotní kabině. Vmžiku si nasadil sluchátka a přepojil do nich zvuk z vysílačky.

„Tady Carl Dunne, velitel mise *Messenger* jedna,“ vyhrkl.

Statický šum vysílání mírně rušil, přesto byl hlas ve sluchátkách zřetelně slyšet. „Hovoří Leonard Baker, velitel *Messengeru* dva. Zachytili jsme vaše varování a bereme ho na vědomí, budeme se od toho plynu držet dál.“

Carl se snažil ovládnout, ale nešlo to – do očí se mu vedraly slzy, když uslyšel Bakerův spásný hlas.

„Omlouváme se, že to trvalo tak dlouho, přiletěli jsme, jak nejrychleji to šlo. Do hodiny jsme u vás!“ dodal kapitán *Messengeru* 2.

* * *

Carl zaklepal na dveře a ustoupil o dva kroky. Ksahív otevřel, překročil zápraží a vřele pozemšťany přivítal. Američan aktivoval tablet a spustil překladač.

Přišli jsme se rozloučit, přetlumočil přístroj do keplerštiny. Mimoszemšťané předešlý večer uspořádali oslavu, Carl se ale chtěl rozloučit ještě osobně.

Mimoszemšťan zavrčel. *Děkujeme, že jste nás poctili svou návštěvou, naplnili jste sen celých generací! Bylo mi ctí se s vámi setkat. Nikdy na vás nezapomenu.*

Všech devatenáct kosmonautů naráz zasalutovalo. Kepleran jejich pozdrav znal, a tak ho napodobil. Ostatní v tichosti odešli, zůstal jen Carl s Emily.

Věřím, že váš národ dokáže veliké věci. Jednou se také podíváte ke hvězdám, sdělil Carl svému mimozemskému příteli. *Bude se mi stýskat.*

Mně také. Ksahív udělal gesto, kterým se na Kepleru loučili jen nejvěrnější druhové.

„Sbohem,“ řekl Dunne a jeho pozdrav napodobil.

Emily si otřela slzy, přistoupila ke Ksahívovi a objala ho. Pak se s Carlem chytli kolem ramen a pomalu kráčeli k raketoplánu, který už žhvil motory. Za nimi se ozvalo ještě jedno zavrčení, následované zdráhavým zabouchnutím dveří.

Přeji šťastnou cestu ke hvězdám! objevilo se na obrazovce překladače.

* * *

„Myslíš, že to tak mělo být?“ zeptala se Emily, pozorujíc okénkem *Messengeru 2* okrovou barvu pouště, prosvítající skrz načechrané, bělostné mraky.

„Já nevím, ale myslím, že ano. Kdybychom neztroskotali, všechno by probíhalo úplně jinak. Říkejme tomu osud, determinismus nebo jakkoliv, ale zažili jsme tady něco výjimečného. Díky Jackovi jsme si uvědomili, co znamená skutečná oběť. Museli jsme se semknout a prožívat spolu muka nejistoty, když jsme nevěděli, zda jsou naši přátelé naživu. Sžili jsme se s místními obyvateli a poznali jejich kulturu a uvažování. Objevili jsme důkaz existence další civilizace, která tu byla dávno před námi,“ řekl zadumaně Carl. „Otevřeli jsme tak dveře do nové éry. Nic z toho by se nestalo, kdybychom tu neztroskotali.“

„A nikdy by mezi námi dvěma nevzniklo to, co vzniklo,“ podotkla Emily. „Po návratu z mise bychom si zasalutovali a šli si každý svou cestou,“ chytla ho za ruku. „Miluju tě, Carle!“ řekla a vtiskla mu polibek.

„Já tebe víc,“ usmál se. „Až se vrátíme, postavíme si domek někde na Floridě a v létě každý pátek uspořádáme grilovačku s přáteli...“

Carl se marně snažil skrýt ve svém hlase smutek. „Mám smíšené pocity,“ přiznal. „Prožili jsme tu patnáct měsíců. Našli jsme tu druhý domov.“

„Taky to pro mě není lehké.“

„Je to paradoxní, ale čím horší se to zdálo na začátku, tím úžasnější to ve výsledku bylo. Zažili jsme tu věci, o kterých by se nám jinak ani nesnilo,“ řekl Carl. „Můžu s klidným svědomím říct, že ničeho nelituju!“

Zatímco pohledy všech astronautů směřovaly k planetě Kepler, *Messenger 2* se pomalu vnořil do interkvantové bubliny a vydal se na cestu zpět.

* * *

Ksahív usedl na okraji jezera vedle houštiny rákosu, zul si boty a smočil nohy ve vodě. Chodil se sem osvěžovat každý večer a rozjímal. Na rozčeřeně hladině se zrcadlilo zapadající slunce, Ksahív ale raději pozoroval oblohu. Lehl si a dal ruce za hlavu. Pokaždé, když se díval na mráčky, plující po azurově modrém nebi, si vzpomněl na večer, kdy uviděl znamení.

Bohové byli velice skromní, dokonce jim říkali, že bohy ani nejsou, Ksahív jim ale vždy vzdal hold a děkoval za všechny poznatky, které od nich jeho lid získal. Díky novým znalostem budou moci zlepšit své životy.

Návštěvníci je naučili, jak lépe orat pole, jak se starat o nemocné, jak stavět pevnější obydlí a jak využívat různých přírodních zákonů k vlastnímu užitku. Bohové jim ukázali, že poznávání je nekonečný proces, který nemá hranice, že svobodné bádání a objevování je jednou z největších výsad, které si musí vážit.

Ksahív se rozhodl zasvětit život následování jejich odkazu – pozorovat, zkoumat, učit se. Měl plán na založení škol v okolních osadách, které by si navzájem předávaly své vědomosti. Chtěl rozšířit řady tradičních učenců o nové žáky s neotřelým náhledem na dění kolem nich.

To vše teď ale musí počkat – Jižní panství jim vyhlásilo válku. Místo pomůcek k bádání se ve všech vesnicích vyrábí zbraně a mladíci se místo vzdělávání učí zabíjet. Jednoho dne se ale jejich potomci vydají ke hvězdám objevovat nové obzory, tím si byl Ksahív jistý.

* * *